

The Cziffras do not entertain. Their only servants are a cleaning woman and a gardener. They never go out in the evening, except for Gyorgy's concerts and when the local cinema is showing a detective film.

Cziffra practises in a little second-storey room, his eyes half closed, seated before the curiously carved piano which is the only one in the house. His lips move, repeating the notes that will spring from under his fingers. A microphone links him to the rest of the house, for no one enters his sanctuary while he is playing. Nothing can stop him but total exhaustion. Three or four hours later his hair will be damp with perspiration and he will be as groggy as an athlete after a race. But later in the evening he will begin again. Depending on his engagements, he spends five, seven or ten hours a day at the piano.

For Cziffra senior, his son is his greatest pride, and he declares: "Some day he will play better than I do."

1970
New Yorkban azt beszélik, hogy amerikai turnéra jön Párisból Ciffra György zongoraművész. Ciffra valaha az otthoni viszonyok miatt kénytelen volt egy budapesti bárban zongorázni. Nyugaton tüne-
ményes karriert futott be, minden hangverseny zenei esemény. Az egykori bárzongoristára úgy néznek, hogy az impresszáriója óriási összegre biztosította a kezét arra az esetre, ha valami baleset érné. Ellenőrizni nem tudtam, de a benn-
fentesek mondják, hogy éppen most, a tervezett amerikai turné előtt duplájára emelték a biztosítást. A biztosító intézet csak külön kikötésekkel vállalta az emelést. Például nem vehet a kezébe kalapácsot, fűrész, ollót, konzervnyitót és még több hasonló más feltételhez ragaszkodott a biztosító. Egyik kikötés: egy-egy alkalommal 30 embernél többel nem foghat kezét; nehogy megerősítse magát. Szóval, ha Ciffra György Amerikába jön, elmarad a "shake hands".